

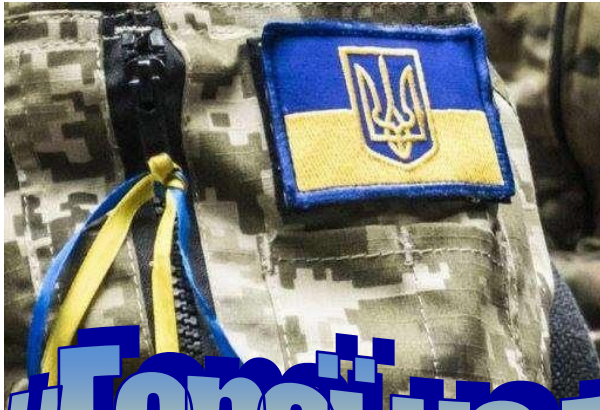
*Державний професійно-технічний навчальний заклад
"Томаківський професійний аграрний ліцей"*

**Додаток до альманаху
"Профтехосвіта Дніпропетровщини
на захисті України: 2014-2017 рр."**

*Підготувала матеріал бібліотекар
ДПТНЗ" ТПЛ"
Козиряцька Валентина Костянтинівна
(телефон: 0680091982)*

«Герої не вмирають!»

Герої не вмирають, а живуть!

Живуть в піснях, у спогадах, в серцях.

Їх імена у вдячнім серці й чистім.

Героям, хто життя віддав за нас,

Подяка наша щира й пам'ять вічна!

Й пробачте, бо не зберегли ми вас

У цій війні, нав'язаній цинічно...

І знову життя поставило перед нами випробування: події останніх років примусили кожного українця відчувати свою причетність до своєї країни, а також зрозуміти, що ми-господарі на власній землі.

Свобода та незалежність ніколи не давалися легко. Ми, українці, виборювали державність століттями, і коли навесні 2014-го року суверенність країни знову опинилася під загрозою, без вагань стали на її захист.

Війна... жахливі події, які відбуваються на сході України, навіть важко говорити про це, тому що дуже свіжі рани від втрат, болючі і спогади, бо не раз доводилося нашим захисникам дивитися у вічі смерті.

Та життя не перепишеш, не проживеш по-новому. Саме життя показує, що слова Тараса Шевченка виявилися пророчими і являються духовною міццю держави, тією силою і опорою нації, тією безмежною любов'ю і всеперемагаючою правдою, які так потрібні на сьогодні українському народу. А його наказ «Борітеся-поборете!» допоможе у єдності та відданості своїй державі. Ми знаємо, що ми – єдині, що перемога буде за нами.

Сьогодні в кожному домі віддають данину шани і поваги тим, хто мужньо боронить українську землю. На полі битви-захисники, воїни. І знову пророчі слова Тараса Шевченка говорять, що «у своїй хаті-своя сила, і правда, і воля», то маємо обов'язково шанувати тих, чий святий обов'язок

захищати свою хату, боронити свою правду-своєю силою і своєю волею.

Важка праця захищати мир! Односельчани, вихідці з нашого Томаківського району є учасниками АТО. Вони залишили свої домівки, замінивши теплі ліжка на окопи, авто-на танки, кросівки-на берці, свій рідний томаківський край, щоб захищати Україну, її незалежність. Багато земляків пішли на війну добровольцями. Їм боліло те, що розривають на шматки нашу землю, і ми віримо, що вони відстоять цілісність нашої держави, її золоті українські жита і мир. Нам є що захищати, нам є що берегти! І цей святий обов'язок виконали і виконують воїни-земляки і наші учні-колишні випускники незалежної України.

Серед перших воїнів АТО, які добровільно за покликом серця вирушили на Схід України боронити кордони від російських агресорів це земляки, випускники нашого навчального закладу-Томаківського професійно-технічного училища №78. Згадаймо їх імена:

це: Кива В. М. і Литкін А.В.

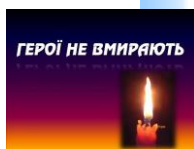
Вони не були героями. Вони були звичайними людьми. І в останню мить віддали найдорожче-своє життя. Ми не забуваємо героїв-учасників АТО. Саме про них підготували і матеріал до спільного альманаху ***«Профтехосвіта Дніпропетровщини на захисті незалежної України: 2014-2017рр.»***

Матеріал підготували бібліотекар ліцею Козиряцька В.К. та пошукова група, учні групи №11: Литвиненко Каріна, Видмідь Катерина.

В написанні данного матеріалу була надана допомога із Томаківського районного військового комісаріату. В навчальному закладі є музейна кімната, де можна ознайомитися як з літописом ліцея так із світлинами про учасників АТО «Герої не вмирають».

В навчальному закладі працює волонтерська група. Допомагають в проведенні виховних заходах, піклується про тих, хто залишився без найближчих людей. Готують вітальні листівки родинам загиблих героїв так і учасникам АТО, які захищали і бережуть кордони України із святами, запрошуємо до ліцею на зустрічі, виховні заходи. Головна мета волонтерів, не залишити їх з горем наодинці. Це найменше, що ми можемо зробити для них.

Слава Україні! Героям слава!

« Герої не вмирають, вони живуть, допоки жива пам'ять про них.

Ми ніколи не забудемо тих Героїв, що склали свої голови на полі бою, боронячи рідну землю та відстоюючи нашу Незалежність. Завдяки їхній відвазі та мужності, ми зупинили ворога на сході України та стримуємо, не даючи можливості просуватися вглиб країни...»

Міністр оборони України,

Генерал армії України Степан Полторак.

***Герої не вмирають, а живуть!
Їх імена лишаються із нами.***

Кива

Владислав Миколайович

Дата та місце народження:

8 липня 1972 р.н.

с. Безбородьки, Черкаська область

Навчання:

1989-1990

«Томаківське професійно-технічне училище №78».

Спеціальність:

«Тракторист- машиніст сільськогосподарського виробництва широкого профілю».

Період служби в АТО:

березень-червень 2014 року.

Військове звання, посада,:

Молодший сержант,
водій-машиніст заправної машини

Підрозділ:

В/ч А 1126, окрема 25 –а
Дніпропетровська повітрянодесантна бригада.

Дата та місце загибелі:

14 червня 2014 року

аеропорт м. Луганськ

Обставини загибелі:

... близько першої половини ночі

в військово-транспортному літаку Іл-76, який був збитий терористами при заході на посадку в аеропорту Луганська.

Місце поховання:

сmt. Томаківка. Дніпропетровська область.

Нагороди:

Указом Президента України № 543/2014 р.

“За особисту мужність і героїзм, виявленні у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі” нагороджений орденом

“За мужність” III ступеня (посмертно).

З 49-ма військовими під Луганськом Посмертно Указом Президента нагороджений званням – **«Герой України»**.

Ми маємо знати!

Народився Кива Владислав на Черкащині 8 липня 1972 року. Дитинство і подальше життя пройшло на томаківській землі. Навчався Владислав у Сергіївській середній школі. Був хорошистом у навчанні, дружнім, організаторським та вихованим хлопцем. Закінчив школу і вступив до Томаківського СПТУ №78. і отримав спеціальність тракторист-машиніст широкого профілю, за направленням пішов працювати до колгоспу «Ленінський шлях». Навчався у 52 групі, де класним керівником та майстром виробничого навчання були Кучма А.О., Тюрін І.І. Як у школі, так і у училищі мав багато друзів, завжди цікавився і вивчав історію рідного краю, любив техніку. По закінченні училища Владислав подався виконувати військовий обов'язок. Строкову військову службу проходив в лавах Збройних Сил України з 1990 по 1992 роки.

Після закінчення строкової служби повернувся працювати до рідного колгоспу. На роботі Владислав проявляв себе професійним робітником своєї справи. Був висококласним водієм, справжнім фахівцем своєї справи.

Владислав мав свою сім'ю. Був люблячим, турботливим сином, чоловіком, батьком, братом. Разом із дружиною Оксаною виховував 10-річного сина Дмитрика.

І ось настав час...коли 25 березня за мобілізацією разом з іншими земляками В. Киву було призвано за наказом Томаківського районного військового комісаріату Дніпропетровської області для проходження військової служби у військовій частині А-1126 смт. Гвардійське.

Майбутнє рідної України завжди хвилювало Владислава Миколайовича, саме тому він подався до лав української армії стрімко та патріотично захищати рідну країну. Це стало його життям ...Владислав говорив: «Якщо ми будемо байдужі і не станемо за себе, тоді нічого не зміниться. Якщо не я, то хто? Хто допомагатиме людям боротися за спокій і мирне небо?» зі спогадів мами.

Лише схвальні відгуки про Владислава можна почути від командування частини, друзів, з якими ділив хліб і сіль. Це була людина, якій під силу було виконати сумлінно та якісно будь-яку доручену справу.

Владислав горів світлом, що запалювало надією і вірою серця інших. І в одну мить ...**14 червня 2014 року**, загинув в літаку під час обстрілу. У важку для країни годину, став на її захист, не вагаючись, і віддав за незалежність України своє життя.

Великим потрясінням стала звістка про загибель нашого земляка Киву Владислава Миколайовича.

Мешканці Томаківщини пам'ятають загибель військовослужбовців 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади, які загинули в ніч з 13 на 14 червня у літаку ІЛ-76, збитому сепаратистами над Луганськом, на борту якого було 49 чоловік – в їх числі був і наш земляк **КИВА Владислав Миколайович – молодший сержант, водій-машиніст заправної машини** Кива В.М. до кінця виконав свій обов'язок, виявивши мужність і героїзм за визволення рідної української землі від терористичної нечисті.

Усім загиблим в небі над Луганськом друзі, товариші написали: «Доблестные наши воины, вечная память! Мы отомстим, ребята, обязательно отомстим. Помогайте нам с небес! Вы не разбились о землю – вы остались в небе». До цих слів приєдналися і наші земляки і обіцяли пам'ятати, нашого славного земляка Киву Владислава Миколайовича.

Трагедія родини Киви – це трагедія нашого краю, держави. Саме тому колектив ліцею, очолюваний директором Філь Валерієм Анатолійовичем, звернувся до районної адміністрації, районної влади народних депутатів з ініціативою та проханням про встановлення пам'ятної дошки, щоб увічнити пам'ять про нашого випускника-героя Киву Владислава. Пам'ятна дошка була встановлена і приурочена до дня Захисника України в жовтні місяці 2017 року. На відкритті пам'ятної дошки були присутні родина Киви Владислава, друзі, односельці, керівники адміністрації, учасники АТО. Відкрити меморіальну дошку свого батька було надано сину Дмитру.

Жителі нашого району, інженерно-педагогічний колектив Томаківського професійного аграрного ліцею, де навчався Кива Владислав, колишні друзі та учні завжди берегти пам'ять про земляка, справжнього патріота України.

Вячеслав Кива з меморіальної дошки щодня зустрічає і проводить поглядом учнів, нагадує кожному з нас, що він поклав життя, аби ми жили в мирній квітучій Україні.

Ми завжди будемо пам'ятати Киву Владислава Миколайовича, який став свідченням справжнього подвигу для всіх томаківчан!

Слава Україні!

Героям Слава!

*Тобі я дякую герою, за майбутнє
за твою честь, відвагу...
Тобі я дякую, герою, за життя!*

Литкін

Андрій Володимирович

Дата та місце народження:

23.11.1976р.

м. Нікополь. Дніпропетровська область.

Навчання: 1991-1993рр.

«Томаківське професійно-технічне училище №78»

Спеціальність:

«Тракторист-машиніст широкого профілю,
водій автомобіля категорії «С»»

Період служби в АТО:

Липень 2014 – березень 2015

Військове звання, посада, підрозділ.

Солдат, водій, 43-й окремий мотопіхотний
батальйон.

Дата та місце загибелі:

10. 03. 2015р.

м. Артёмівськ. Донецька область.

Обставини загибелі:

Загинув від рук терористів під час виконання
бойового завдання в районі м. Артёмівськ.

Місце поховання:

сmt.Томаківка. Дніпропетровська область.

Ми повинні пам'ятати!

Народився Андрій в місті Нікополь. Зростав, мужнів на томаківській землі. Тут закінчив середню школу, а потім Томаківське сільке професійно-технічне училище №78, де здобув професію тракториста, водія. В Томаківському училищі Литкін Андрій займався улюбленою справою, вивчав теорію водіння автомобіля і трактора, мав мету бути вправним водієм.

Андрій проявив себе як людину справжнього чоловічого гарту, порядним і спокійним, мужнім і доброзичливим.

Згодом (1996р.) був призваний на військову службу. Демобілізувався Андрій у запас у званні «командира автомобільного відділення». Далі-трудові будні на рідній землі. Андрій завжди залишався турботливим сином, вірним другом, працьовитим господарем. А ще любив співати. Як згадують його колеги по музичному «цеху», наш земляк мав справді гарний голос, неодноразово виступав на сцені районного будинку культури.

Андрій завжди був відповідальним, охайним, привітним, не пропускав жодної репетиції-ділилася спогадами директор будинку культури Шамбура В.О. На сцені самодіяльний митець ніби розквітав, переживаючи свої почуття в пісні.

В житті кожного з нас трапляються й хороші, й важкі часи, - розповідав його друг Жигadlo І.Л. -Але не зважаючи ні на що, Андрій завжди залишався надійним товаришем, на якого можна розраховувати в будь-яку годину.

Мирне життя Андрія Володимировича скінчилося ж у липні 2014 року, коли був призваний за мобілізацією до Збройних Сил України, де сумлінно ніс військову службу, за що мав подяки та відзнаки від командування.

Та не судилося повернутися Андрієві на рідну Томаківщину...

З пекучим болем у серці залишилися його любляча мати та сестра Валентина, друзі...

* * *

Поховали Литкіна А.В. на центральному кладовищі смт. Томаківка. В останню путь Андрія провели керівники, військові району, близькі, друзі, односельці.

У своїй прощальній промові в.о. голови райдержадміністрації Хведчук В.О. говорив, що неповторна втрата земляка відгукується тяжким болем у серці кожного з нас, бо загинув він, захищаючи Україну та український народ від агресора, відстоюючи мир та незалежність рідної країни.

Військовий комісар районного військового комісаріату, підполковник Науменко Ю.Г. повідомив, що загиблий Литкін А.В. був взірцем мужності та патріотизму.

Прощальну мелодію заграли для свого колеги учасники духового оркестру і на його честь пролунав останній залп.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ ЛИТКІНУ А.В.!!!

***...Поплач за мною,
мамо, коли я загину,
За свою землю,
за Україну...***

Поховання Киви В.М.

**Спогади колишнього зам директора по виховній роботі
Полякова В.П з журналістом газети «Днепр Вечерний»
- Розумним О.Ю. та
Інтерв'ю директора ТПАЛ Філь В.А з**

«Герої не вмирають!»

Герої не вмирають, а живуть!

Живуть в піснях, у спогадах, в серцях.

Їх імена у вдячнім серці й чистім.

Героям, хто життя віддав за нас,

Подяка наша щира й пам'ять вічна!

Й пробачте, бо не зберегли ми вас

У цій війні, нав'язаній цинічно...